

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

9. září 2020*

„Státní podpory – Podpora na investiční projekt na západě Slovenska – Regionální investiční podpora – Zamítnutí stížnosti – Rozhodnutí nevznášet námitky – Podmínky pro výjimky – Článek 14 nařízení (EU) č. 651/2014 – Rozsah kontrolní pravomoci Komise – Pokyny k regionální státní podpoře na období 2014–2020 – Pojem ‚malý nebo střední podnik‘ – Článek 3 odst. 2 a 3 přílohy I nařízení č. 651/2014 – Údaje použité při výpočtu počtu zaměstnanců a finančních hodnot a sledované období – Článek 4 přílohy I nařízení č. 651/2014 – Pochybnosti o slučitelnosti podpory s vnitřním trhem – Článek 4 odst. 4 nařízení (EU) 2015/1589 – Závažné obtíže“

Ve věci T-745/17,

Kerkosand spol. s r. o., se sídlem v Šajdíkových Humencích (Slovensko), zastoupená A. Rosenfeldem a C. Holtmannem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené K. Blanck a A. Bouchagiarem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise C(2017) 5050 final ze dne 20. července 2017 o investiční podpoře pro slovenského výrobce sklářského písku NAJPI a. s. [SA.38121 (2016/FC) – Slovensko] (Úř. věst. 2017, C 336, s. 1),

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení A. M. Collins, předseda, V. Kreuschitz (zpravodaj) a G. Steinfatt, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Bukšek Tomac, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. ledna 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, Kerkosand spol. s r. o., provozuje důl a balírnu sklářského písku v Šajdíkových Humencích (Slovensko).
- 2 Dne 12. prosince 2013 podala žalobkyně stížnost k Evropské komisi, v níž tvrdila, že Slovenská inovační a energetická agentúra (slovenská agentura pro inovace a energetiku) poskytla rozhodnutím ze dne 22. července 2013 společnosti NAJPI a. s. (dále jen „příjemce“) protiprávní podporu ve výši 4 999 999,46 eura určenou na investiční projekt na západě Slovenska (dále jen „dotčená podpora“).
- 3 Tato podpora byla poskytnuta na základě Schémy štátnej pomoci na podporu zavádzania inovatívnych a vyspělých technológií v priemysle a v službách [SA.28652 (X518/2009)] (režim státní podpory zavádění inovativních a vyspělých technologií do průmyslu a služeb, dále jen „dotčený režim podpory“), která byla podle článku 13 nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. srpna 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 [ES] prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecného nařízení o blokových výjimkách) (Úř. věst. 2008, L 214, s. 3) označena za opatření regionální investiční podpory a podpory zaměstnanosti. Týkala se investičního projektu příjemce podpory, kterým se tento snažil zřídit těžbu sklářského písku v ložiskách v Borském Peteru (Slovensko) a v Šajdíkových Humencích (dále jen „investiční projekt“).
- 4 Dopisy ze dne 24. února a 2. května 2014 předala Komise slovenským orgánům nedůvěrné znění stížnosti a vyzvala je, aby předložily připomínky, což tyto orgány učinily dopisy ze dne 30. května a 1. července 2014.
- 5 Dne 30. července 2014 zaslala Komise žalobkyni dopis s předběžným hodnocením, ve kterém měla za to, že dotčená podpora byla poskytnuta v souladu s nařízením č. 800/2008.
- 6 Žalobkyně poskytla Komisi dodatečné informace dopisy ze dne 12. února, 4. září a 7. a 21. listopadu 2014, 28. května, 8. a 15. července, 1. září, 15. října a 3. listopadu 2015, jakož i z 13. června, 5. července a 17. srpna 2016.
- 7 Komise zaslala slovenským orgánům žádosti o informace dopisy ze dne 2. května, 30. června a 10. září 2014, 9. ledna 2015, 25. února, 10. března, 22. dubna a 23. června 2016, jakož i z 25. ledna, 15. března a 13. června 2017. Slovenské orgány na ně odpověděly dopisy ze dne 1. července a 3. října 2014, 6. února 2015, 22. dubna, 19. května a 1. července 2016, jakož i ze 7. února, 12. dubna a 21. června 2017.
- 8 Dne 9. července 2015 zaslala Komise žalobkyni další dopis s předběžným hodnocením, ve kterém měla za to, že dotčená podpora je legální, jelikož byla poskytnuta v souladu s nařízením č. 800/2008 a je slučitelná se společným trhem. Měla zejména za to, že v okamžiku poskytnutí uvedené podpory, tedy dne 22. července 2013, byla příjemcem společnost spadající do kategorie malých a středních podniků a že tato společnost nebyla v obtížích.
- 9 Dopisem ze dne 15. října 2015 (viz rovněž bod 6 výše) žalobkyně odpověděla na tento další dopis s předběžným hodnocením a poskytla dodatečné informace.
- 10 Dne 26. listopadu 2015 se uskutečnila schůzka žalobkyně s útvary Komise.
- 11 Dne 20. července 2017 přijala Komise rozhodnutí C(2017) 5050 final o investiční podpoře pro slovenského výrobce sklářského písku NAJPI a. s. [SA.38121 (2016/FC) – Slovensko] (Úř. věst. 2017, C 336, s. 1, dále jen „napadené rozhodnutí“), které bylo určeno slovenskému ministerstvu zahraničních

věcí, ale nebyl v něm uveden právní základ. V uvedeném rozhodnutí měla v podstatě za to, že zaprvé byl naplněn pojem „státní podpora“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (body 43 a 44), zadruhé dotčená podpora byla poskytnuta dne 7. listopadu 2013, což odpovídá dni následujícímu po dni zápisu smlouvy o dotaci uzavřené dne 29. října 2013 do slovenského centrálního registru smluv (body 45 až 47), zatřetí dotčený režim podpory, na jehož základě byla podpora poskytnuta, i samotná podpora splňovaly podmínky stanovené nařízením č. 800/2008, nicméně s výjimkou té uvedené v čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení, podle které jednotlivé opatření podpory musí obsahovat zmínku, že bylo přijato na základě téhož nařízení (body 50 až 55), začtvrté je třeba analyzovat, zda uvedená podpora může být považována za slučitelnou s vnitřním trhem na základě nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 [SFEU] prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (Úř. věst. 2014, L 187, s. 1), v souladu s článkem 58 poslední uvedeného nařízení (bod 56), a zapáté uvedená podpora splňuje podmínky stanovené tímž nařízením, zejména tu týkající se postavení příjemce jako malého nebo středního podniku, takže byla osvobozena od oznamovací povinnosti, a musí tedy být považována za slučitelnou s vnitřním trhem (body 57 až 63). Vyvodila z toho, že nemá pravomoc analyzovat dotčenou podporu v rámci předběžného posouzení podle článku 4 nařízení Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 [SFEU] (Úř. věst. 2015, L 248, s. 9) (bod 64 uvedeného rozhodnutí). V důsledku toho „zamítla“ jako neopodstatněnou stížnost, kterou žalobkyně anonymně předložila na základě čl. 24 odst. 2 nařízení 2015/1589 (bod 65 uvedeného rozhodnutí).

- 12 Dopisem ze dne 5. září 2017 zaslala Komise žalobkyni kopii napadeného rozhodnutí, které označila za „rozhodnutí o dotčené podpoře“.
- 13 Dne 6. října 2017 bylo napadené rozhodnutí zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* formou souhrnného sdělení (tzv. „kartušové“ zveřejnění) ve smyslu čl. 32 odst. 1 nařízení 2015/1589 (Úř. věst. 2017, C 336, s. 1) pod nadpisem „Povolení státních podpor v rámci ustanovení článků 107 a 108 [SFEU]“ a mezi „Případy, ve kterých Komise nevznesla námitky“.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 14 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 14. listopadu 2017 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 15 Dopisem ze dne 16. července 2019 došlým kanceláři Tribunálu žalobkyně předložila dokument uvádějící roční hospodářské výsledky příjemce v období let 2014 až 2018 a požádala Tribunál, aby jej přijal jako nový důkazní návrh. Ve svém vyjádření předloženém ve stanovené lhůtě Komise navrhuje, aby Tribunál zejména odmítl tento důkazní návrh jako opožděný ve smyslu článku 85 jednacího řádu Tribunálu a zjevně irelevantní pro řešení sporu a nařídil vynětí uvedeného dokumentu ze spisu.
- 16 Vzhledem k tomu, že se změnilo složení senátů Tribunálu, byl soudce zpravodaj přidělen podle čl. 27 odst. 5 jednacího řádu ke třetímu senátu, kterému byla tudíž tato věc přidělena.
- 17 Na základě návrhu soudce zpravodaje se Tribunál (třetí senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu položil účastnicím řízení písemné otázky a vyzval je, aby na ně odpověděly písemně. Účastnice řízení doručily odpovědi kanceláři Tribunálu ve stanovené lhůtě.
- 18 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 21. ledna 2020.
- 19 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
 - zrušil napadené rozhodnutí,

- podpůrně, zrušil dopis ze dne 5. září 2017,
- uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

20 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl,
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K žalobním důvodům směřujícím ke zrušení

- 21 Na podporu své žaloby vznáší žalobkyně dva žalobní důvody.
- 22 V rámci prvního žalobního důvodu tvrdí, že byla porušena podstatná formální náležitost, a sice čl. 15 odst. 1 nařízení 2015/1589 ve spojení s článkem 4 téhož nařízení.
- 23 Druhý žalobní důvod se dělí na tři části.
- 24 V rámci první části žalobkyně uplatňuje porušení čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU. Má v podstatě za to, že se Komise nemohla omezit na tvrzení, že dotčená podpora je slučitelná s vnitřním trhem z pohledu nařízení č. 651/2014, ale měla rovněž ověřit její slučitelnost z hlediska uvedeného ustanovení.
- 25 V rámci druhé části žalobkyně uplatňuje porušení článku 109 SFEU ve spojení s čl. 58 odst. 1 a čl. 6 odst. 3 písm. a) nařízení č. 651/2014. V podstatě tvrdí, že dotčená podpora nesplňuje podmínky stanovené nařízením, jelikož představuje *ad hoc* podporu pro velký podnik.
- 26 Třetí částí se žalobkyně dovolává porušení čl. 108 odst. 2 SFEU ve spojení s čl. 4 odst. 4 nařízení 2015/1589. Má za to, že Komise porušila povinnost zahájit formální vyšetřovací řízení, kterou měla z důvodu závažných obtíží, se kterými se setkala při přezkumu dotčené podpory.

K přípustnosti

- 27 V průběhu písemné části řízení Komise tvrdila, že druhý bod návrhových žádání, jimž se žalobkyně domáhá zrušení dopisu ze dne 5. září 2017, kterým jí bylo oznámeno napadené rozhodnutí, je nepřípustný a že žalobkyně neprokázala aktivní legitimaci ohledně první a druhé části druhého žalobního důvodu.
- 28 Žalobkyně argumenty Komise zpochybňuje.
- 29 Když byla Komise v tomto ohledu na jednání dotázána, uvedla, že již nemá pochybnosti o přípustnosti žaloby, což bylo zaneseno do protokolu o jednání.
- 30 I když je napadené rozhodnutí formálně určeno pouze Slovenské republice, z jeho konečného bodu 65, uvedeného pod nadpisem „Závěr“, vyplývá, že „stížnost podaná anonymním stěžovatelem na základě čl. 24 odst. 2 [nařízení č. 2015/1589] se zamítá jako neopodstatněná“. Vzhledem k tomu, že tímto stěžovatelem je zjevně žalobkyně, je nutno konstatovat, že Komise tím výslovně zamítla danou stížnost v rámci jednoho z hlavních důvodů uvedených na podporu předmětného rozhodnutí, či dokonce důvodu jevícího znaky výroku rozhodnutí, a to navzdory ustálené judikatuře, která jí takovou povinnost neukládá (rozsudek ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P,

EU:C:1998:154, body 45 a 46), takže žalobkyně musí být považována za individualizovanou způsobem obdobným tomu, jakým je individualizována osoba, které je rozhodnutí určeno, ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

- 31 Z toho plyne, že žaloba je přípustná v plném rozsahu bez ohledu na to, zda napadené rozhodnutí musí být kvalifikováno jako rozhodnutí nevznášet námitky podle čl. 4 odst. 3 nařízení 2015/1589 (viz body 35 až 59 níže). Z ustálené judikatury v každém případě vyplývá, že žalobce se může proti takovému rozhodnutí dovolávat jakéhokoli důvodu, kterým by bylo možno prokázat, že posouzení informací a skutečností, které měla Komise k dispozici, ve fázi předběžného posouzení oznámeného opatření muselo vyvolat pochybnosti ohledně slučitelnosti tohoto opatření s vnitřním trhem (viz rozsudek ze dne 24. května 2011, Komise v. Kronoply a Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, bod 59 a citovaná judikatura). V projednávané věci žalobkyně jakožto podnik konkurující příjemci dotčené podpory a zúčastněná strana ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU projednávanou žalobou usiluje zejména o ochranu procesních práv, která by pro ni z tohoto ustanovení vyplývala, kdyby se Komise rozhodla zahájit formální vyšetřovací řízení. Za tímto účelem jsou tudíž přípustné nejen první důvod a třetí část druhého důvodu, ale rovněž první a druhá část druhého důvodu, které mají prokázat, že posouzení informací a skutečností, které měla Komise k dispozici, ve fázi předběžného posouzení muselo vyvolat pochybnosti o slučitelnosti dotčené podpory s vnitřním trhem.
- 32 Konečně, vzhledem k tomu, že první bod návrhových žádání žalobkyně je přípustný, není třeba zkoumat přípustnost druhého bodu, který byl uplatněn podpůrně pro případ, že by první bod byl prohlášen za nepřípustný.

K věci samé

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 15 odst. 1 nařízení 2015/1589 ve spojení s článkem 4 téhož nařízení

- 33 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že byla porušena podstatná formální náležitost, a sice čl. 15 odst. 1 nařízení 2015/1589 ve spojení s článkem 4 téhož nařízení. V podstatě má za to, že v reakci na stížnost, kterou předložila, měla Komise namísto napadeného rozhodnutí přijmout jedno z rozhodnutí stanovených v čl. 4 odst. 2 až 4 uvedeného nařízení.
- 34 Komise v podstatě namítá, že vzhledem k jejímu závěru, podle kterého byla dotčená podpora na základě nařízení č. 651/2014 osvobozena od povinnosti oznámení a povolení stanovené v čl. 108 odst. 3 SFEU, kontrola, kterou provedla v projednávané věci, probíhala mimo rámec předběžného posouzení a že neměla pravomoc ani povinnost přijmout některé z rozhodnutí stanovených v čl. 4 odst. 2 až 4 nařízení 2015/1589. Napadené rozhodnutí představuje rozhodnutí *sui generis*, které má čistě deklaratorní povahu.
- 35 Je třeba připomenout ustálenou judikaturu, podle níž čl. 15 odst. 1 nařízení č. 2015/1589 Komisi ukládá, aby jakmile byly zúčastněnými stranami předloženy případné doplňující připomínky nebo jakmile uplyne přiměřená lhůta, ukončila předběžnou fázi přezkumu přijetím rozhodnutí podle čl. 4 odst. 2, 3 nebo 4 uvedeného nařízení, tedy rozhodnutí konstatujícího neexistenci podpory, rozhodnutí nevznášet námitky nebo rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. května 2017, DEI v. Komise, C-228/16 P, EU:C:2017:409, bod 29 a citovaná judikatura).
- 36 Tato povinnost je logickým důsledkem uznání práva stěžovatele v oblasti státních podpor zahájit podáním stížnosti nebo předložením informací týkajících se údajné protiprávní podpory předběžnou fázi přezkumu, kterou musí Komise povinně ukončit rozhodnutím podle článku 4 nařízení č. 2015/1589 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. července 2008, Athinaïki Techniki v. Komise,

C-521/06 P, EU:C:2008:422, body 37 až 40; ze dne 16. prosince 2010, Athinaiki Techniki v. Komise, C-362/09 P, EU:C:2010:783, body 62 a 63, a ze dne 16. května 2013, Komise v. Ryanair, C-615/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:310, bod 35).

- 37 Je nutno konstatovat, že v projednávané věci byla Komise konfrontována se stížnostmi obsahující informace týkající se podpory údajně protiprávní z důvodu, že nebyla oznámena a je neslučitelná s požadavky vyplývajícími z nařízení č. 651/2014 i z čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU.
- 38 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, se zásady uvedené v bodech 35 a 36 použijí obdobně na stížnost podanou zúčastněnou stranou, která se dovolává nepoužitelnosti nebo nesprávného uplatnění podmínek takového nařízení o blokové výjimce, jako je nařízení č. 651/2014, na jejichž základě lze mít za to, že opatření podpory je osvobozeno od oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Přijetím takových nařízení o blokových výjimkách totiž Komise nepřenáší na vnitrostátní orgány své kontrolní a rozhodovací pravomoci v oblasti státních podpor, včetně pravomocí týkajících se vyřizování stížností, ale plně si zachovává svoji pravomoc dohledu podle článku 108 SFEU a čl. 12 odst. 1 nařízení č. 2015/1589, pokud jde zejména o dodržování základní povinnosti oznamovat opatření podpory a zákaz jejich provádění na základě čl. 108 odst. 3 SFEU ze strany uvedených orgánů. Toto posouzení platí tím spíše ve světle kritérií uznaných judikaturou Soudního dvora z poslední doby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, body 132 až 135 a 140 až 144 a citovaná judikatura), k jejichž relevanci měli účastníci řízení příležitost se vyjádřit v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu (viz bod 17 výše), jakož i na jednání.
- 39 Jedná se zejména o tato kritéria:
- 40 Zprvé, pouze pokud opatření podpory přijaté členským státem splňuje skutečně všechny příslušné podmínky stanovené nařízením č. 651/2014, je tento členský stát zbaven oznamovací povinnosti, a naopak podpora poskytnutá na základě tohoto nařízení navzdory tomu, že všechny podmínky pro její poskytnutí nebyly splněny, byla poskytnuta v rozporu s oznamovací povinností, a proto musí být považována za protiprávní (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, bod 99, a ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, bod 138).
- 41 Zadruhé je na Komisi, aby na základě čl. 12 odst. 1 nařízení č. 2015/1589 z vlastní iniciativy nebo v rámci stížnosti podané zúčastněnou stranou přezkoumala s ohledem na články 107 a 108 SFEU takovou podporu poskytnutou v rozporu s nařízením č. 651/2014 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, bod 140 a citovaná judikatura).
- 42 Zatřetí, Komise je sice oprávněna přijímat nařízení o blokových výjimkách pro zajištění účinného dohledu nad pravidly hospodářské soutěže v oblasti státních podpor a pro zjednodušení administrativy, taková nařízení však nemohou oslabit její pravomoc dohledu v této oblasti (viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, bod 141 a citovaná judikatura).
- 43 Začtvrté z toho vyplývá, že přijetím nařízení č. 651/2014 Komise nepřiznala vnitrostátním orgánům žádnou konečnou rozhodovací pravomoc, pokud jde o rozsah působnosti výjimky z oznamovací povinnosti, a tudíž uvedené orgány jsou, co se týče posouzení podmínek zakotvených uvedeným nařízením pro takovou výjimku, v tomto ohledu na stejné úrovni jako případní příjemci podpor a musí zajistit, aby jejich rozhodnutí byla v souladu s uvedeným nařízením, takže pokud vnitrostátní orgán poskytne podporu při nesprávném použití nařízení, porušuje tím jeho ustanovení i čl. 108 odst. 3 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, body 101 až 103, a ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, body 142 a 143).

- 44 Zapáté, pokud má členský stát za to, že podpora splňuje podmínky stanovené nařízením č. 651/2014, vztahuje se na tuto podporu nanejvýš domněnka slučitelnosti s vnitřním trhem, přičemž soulad takové podpory s uvedenými podmínkami může být zpochybněn jak před vnitrostátním soudem nebo orgánem, tak před Komisí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, bod 144).
- 45 Zašesté nařízení č. 651/2014 nemá vliv na výlučnou pravomoc Komise posuzovat na základě čl. 107 odst. 3 SFEU slučitelnost podpory poskytnuté podle uvedeného nařízení, a Komise je tedy jako jediná oprávněna prohlásit takovou podporu za slučitelnou s vnitřním trhem podle tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, bod 146).
- 46 Z výše uvedených úvah vyplývá, že argument Komise, podle kterého přijala napadené rozhodnutí mimo rámec předběžného posouzení, či dokonce nebyla příslušná k provedení předběžného posouzení za účelem určení, zda dotčená podpora splňuje podmínky pro výjimku podle nařízení č. 651/2014, musí být odmítnut. Zaprvé je nutno konstatovat, že stížnost žalobkyně zahájila postup uvedeného předběžného posouzení, který byla Komise povinna zakončit rozhodnutím podle čl. 4 nařízení 2015/1589 (viz judikatura citovaná v bodech 35 a 36 výše). Dále z bodů 38 až 45 výše vyplývá, že předmětem takové stížnosti mohlo být právě případné nedodržení ustanovení nařízení o blokových výjimkách, na jejichž dodržování přísluší Komisi dohlížet na základě její kontrolní pravomoci stanovené v čl. 107 odst. 3 a čl. 108 odst. 3 SFEU. V projednávané věci byla proto Komise po podání stížnosti žalobkyní povinna provést takové předběžné posouzení za účelem ověření, zda slovenské orgány řádně uplatnily ustanovení nařízení č. 651/2014, či zda naopak nedodržely svou oznamovací povinnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, body 138, 140 až 144 a 146). Tato povinnost Komise provést posouzení tedy pod dohledem unijního soudu nutně obnášela požadavek vykládat rozsah relevantních podmínek pro výjimku a požadavek ověřit jejich správné použití v daném případě, tedy požadavky, které ostatně Komise patrně zamýšlela v napadeném rozhodnutí splnit.
- 47 Mimoto nemůže obstát argument Komise, podle kterého by byla k provedení takového posouzení příslušná pouze tehdy, kdyby se žalobkyni podařilo prokázat, že podmínky pro výjimku nebyly splněny, jelikož tento argument představuje neznalost rozsahu její kontrolní povinnosti, či dokonce nepřípustné obrácení důkazního břemene. Naopak, je-li jí předložena stížnost poukazující na nedodržení určitých ustanovení nařízení o blokových výjimkách, a tudíž na poskytnutí neoznamené, a tedy protiprávní, podpory, má Komise nejen pravomoc, ale rovněž povinnost ověřit opodstatněnost tvrzení stěžovatele, tak aby určila, zda jí dotčené opatření mělo být oznámeno a zda tak představuje protiprávní podporu. Pokud by tomu tak nebylo, vnitrostátní orgány by při provádění těchto ustanovení požívaly nadměrné autonomie, což by bylo v rozporu s judikaturou vytyčenými zásadami připomenutými v bodech 40 a 43 výše.
- 48 Z důvodů uvedených v bodech 46 a 47 výše je rovněž neopodstatněný argument Komise, podle kterého nemůže „zablokovat“ provádění opatření, které je podle vnitrostátních orgánů považováno na základě takového nařízení o výjimce za výjimce podléhající, pokud ve skutečnosti nejsou podmínky pro výjimku splněny. V takovém případě totiž neoznamení uvedeného opatření a jeho provedení porušují čl. 108 odst. 3 SFEU, což představuje důvod, který musí být možné Komisi předložit, zejména prostřednictvím stížnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, body 140 a 144).
- 49 Stejně tak argument Komise, podle kterého se článek 4 nařízení č. 2015/1589 týká pouze přezkumu oznámení a je nepoužitelný, pokud opatření podpory splňuje všechny nezbytné podmínky nařízení o blokových výjimkách, představuje nesprávný výklad judikaturou vytyčených zásad připomenutých v bodech 40 a 41 výše, jelikož stížnost může zpochybnit soulad opatření podpory s uvedenými podmínkami, a tedy jeho legalitu z hlediska čl. 108 odst. 3 SFEU. Komise tak směšuje předpoklady

přezkumu, který musí být proveden na základě stížnosti a v rámci předběžného posouzení, a sice přezkumu existence protiprávní podpory zejména z důvodu, že podmínky pro výjimku nejsou splněny, s výsledkem tohoto přezkumu (viz judikatura uvedená v bodě 46 výše).

- 50 Z těchto důvodů musí být odmítnut v kruhu se točící argument Komise, který směřuje k tvrzení, že stížnost je přípustná pouze tehdy, když se týká porušení oznamovací povinnosti, a tudíž existence protiprávní podpory, ale nikoliv oznámených podpor, a že opatření podpory splňující podmínky pro výjimku podle nařízení o výjimce nemůže takovou protiprávní podporu představovat. Daný argument totiž porušuje zásady uvedené v bodech 138 až 144 rozsudku ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise (C-654/17 P, EU:C:2019:634), podle nichž Komisi přísluší zkoumat tuto stížnost právě za účelem určení, zda je tvrzení o nedodržení podmínek pro výjimku, a tudíž i oznamovací povinnosti opodstatněné.
- 51 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žádný z argumentů uplatněných Komisí za účelem kvalifikace napadeného rozhodnutí jako rozhodnutí *sui generis*, přijatého mimo rámec předběžného posouzení a mimo rámec stanovený v článku 4 nařízení 2015/1589, nemůže být přijat.
- 52 Tento závěr však neznamená, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno z důvodu nesprávného právního posouzení, absence právního základu nebo nedostatku pravomoci. Bez ohledu na to, jak Komise kvalifikovala povahu uvedeného rozhodnutí, je nakonec na unijním soudu, aby určil jeho skutečnou povahu a právní dosah z pohledu použitelných pravidel, obdobně jako je tomu v případě výkladu, který musí provést ohledně otázky, zda lze akt Komise v oblasti státních podpor napadnout žalobou (viz usnesení ze dne 11. července 2019, Vattenfall Europe Nuclear Energy v. Komise, T-674/18, nezveřejněné, EU:T:2019:501, body 31 a násl. a citovaná judikatura). Takový výklad je totiž zejména nezbytný k tomu, aby daný soud mohl určit, zda je dotčený akt protiprávní z důvodu, že byl přijat nepříslušným orgánem, nebo že postrádá dostatečný právní základ [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. září 2017, Slovensko a Maďarsko v. Rada, C-643/15 a C-647/15, EU:C:2017:631, body 57 až 84, a ze dne 25. října 2017, Komise v. Rada (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, body 40 až 59].
- 53 Je tak třeba posoudit, zda napadené rozhodnutí vzhledem ke své podstatě, a nikoli svou formou, a bez ohledu na opačné stanovisko, které Komise vyjádřila zejména v průběhu řízení, je ve skutečnosti rozhodnutím přijatým podle článku 4 nařízení 2015/1589.
- 54 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v bodě 64 napadeného rozhodnutí dospěla Komise k závěru, že z důvodu své slučitelnosti zejména s nařízením č. 651/2014 je dotčená podpora předmětem výjimky, a tudíž nemá pravomoc ji zkoumat v rámci předběžného posouzení stanoveného v článku 4 nařízení 2015/1589. Mimoto v bodě 65 uvedeného rozhodnutí je uvedeno, že stížnost žalobkyně ve smyslu čl. 24 odst. 2 posledně uvedeného nařízení se zamítá jako neopodstatněná. Stejně tak v dopise ze dne 5. září 2017, kterým bylo dané rozhodnutí oznámeno žalobkyni, Komise upustila od upřesnění právního základu, na němž bylo uvedené rozhodnutí založeno, když se omezila na uvedení toho, že se jedná o „rozhodnutí o dotčené podpoře“. A konečně, ve svých písemnostech a na jednání tvrdila, že dotčené rozhodnutí představuje rozhodnutí *sui generis*, přijaté mimo rámec předběžného posouzení a rámec stanovený v článku 4 nařízení 2015/1589 ve spojení s jeho čl. 15 odst. 1, a má čistě deklaratorní povahu, aniž byla za tímto účelem a schopna uvést výslovný nebo způsobilý právní základ.
- 55 Ve světle těchto důvodů žalobkyně v rámci prvního žalobního důvodu tvrdí, že Komise porušila podstatnou formální náležitost, která musí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
- 56 Jak bylo přitom uvedeno v bodech 35 až 51 výše, je právně nemožné nekvalifikovat napadené rozhodnutí jako rozhodnutí, které bylo přijato na základě předběžného posouzení, a tedy podle čl. 4 odst. 3 nařízení 2015/1589.

- 57 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že napadené rozhodnutí je obdobně jako rozhodnutí podle čl. 4 odst. 3 nařízení 2015/1589 formálně určeno Slovenské republice, konkrétně slovenskému ministerstvu zahraničních věcí (viz bod 11 výše), a nikoliv žalobkyni, která v souladu s čl. 24 odst. 2 třetím pododstavcem téhož nařízení obdržela pouze jeho kopii (viz bod 12 výše).
- 58 Mimoto je třeba uvést, že napadené rozhodnutí bylo zveřejněno v Úředním věstníku formou souhrnného sdělení (tzv. „kartušové“ zveřejnění) ve smyslu čl. 32 odst. 1 téhož nařízení (Úř. věst. 2017, C 336, s. 1), pod nadpisem „Povolení státních podpor v rámci ustanovení článků 107 a 108 [SFEU]“ a mezi „Případy, ve kterých Komise nevznesla námitky“ (viz bod 13 výše), tedy případy, v nichž Komise musela přijmout rozhodnutí ve smyslu čl. 4 odst. 3 nařízení.
- 59 S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nic jiného než rozhodnutí nevznášet námitky proti dotčené podpoře na základě čl. 4 odst. 3 nařízení 2015/1589, musí být první žalobní důvod vycházející z porušení podstatné formální náležitosti tím, že Komise nepřijala jedno z rozhodnutí stanovených v čl. 4 odst. 2 až 4 nařízení, zamítnut.
- 60 Tímto závěrem však není dotčen rozsah přezkumu, který má Tribunál vykonat ve vztahu k napadenému rozhodnutí zejména na základě druhého žalobního důvodu.

K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU

- 61 V první části druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že byl porušen čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU, a to především proto, že kromě přezkumu slučitelnosti dotčené podpory na základě nařízení č. 651/2014 měla Komise ověřit, zda je uvedená podpora slučitelná s vnitřním trhem ve světle čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU, tak jak je vykládán ve světle pokynů k regionální podpoře na období 2014–2020 (Úř. věst. 2013, C 209, s. 1, dále jen „pokyny k regionální podpoře“), jež stanoví zohlednění kritéria předcházení nadměrným kapacitám. Komise v podstatě namítá, že právní rámec relevantní pro projednávanou věc je tvořen výlučně použitelnými nařízeními o blokových výjimkách, a nikoliv uvedenými pokyny.
- 62 Je nutno konstatovat, že této části žalobního důvodu nelze vyhovět. Vychází z chybného předpokladu, že pokud je Komisi předložena stížnost poukazující na nedodržení podmínek některého z nařízení o blokových výjimkách, jež má provést zejména kritéria čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU, nemůže se tato spokojit se zkoumáním, zda dotčená podpora splňuje uvedené podmínky, ale musí rovněž ověřit slučitelnost této podpory s vnitřním trhem ve světle ustanovení Smlouvy o FEU. Žalobkyně má navíc nesprávně za to, že uvedené ustanovení musí být vykládáno zejména ve světle pravidel, která si Komise sama stanovila pro své jednání, jako jsou například její pokyny k regionální podpoře.
- 63 Zaprvé, aniž je dotčena možnost zpochybnit legalitu údajně mezerovitého ustanovení nařízení o blokových výjimkách podle čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU vznesením námitky protiprávnosti ve smyslu článku 277 SFEU, což žalobkyně v projednávané věci nečinila, totiž ustanovení takového nařízení obsahují z hlediska dotčeného členského státu a jednotlivců vyčerpávající právní úpravu přímo použitelných podmínek pro výjimku, které jsou v něm stanoveny. Jakýkoliv jiný výklad by měl za následek, že i přes splnění daných podmínek pro výjimku by vnitrostátní orgány nebyly automaticky oprávněny upustit od oznámení dotčeného opatření a toto opatření uplatňovat a nadále by mohly porušovat čl. 108 odst. 3 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, body 59, 86, 87 a 99 a citovaná judikatura, a ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, body 128 a 138).
- 64 Takový výklad by přitom mohl ohrozit nejen přímou použitelnost ustanovení nařízení o blokových výjimkách ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce SFEU, ale rovněž jejich užitečný účinek, který spočívá právě v článku 109 SFEU zakotveném cíli, kterým je stanovení kategorií podpor, které jsou *ipso facto* vyňaty z řízení podle čl. 108 odst. 3 SFEU, a tudíž i zásadu právní jistoty. Z bodu 7

odůvodnění nařízení č. 651/2014 tedy vyplývá, že pouze státní podpory, na které se nařízení nevztahuje, nadále podléhají oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. března 2019, *Eesti Pagar*, C-349/17, EU:C:2019:172, body 57 až 59 a citovaná judikatura, a ze dne 29. července 2019, *Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise*, C-654/17 P, EU:C:2019:634, body 127 a 128).

- 65 Tyto zásady se použijí obdobně, pokud má Komise ověřit, zda vnitrostátní orgány řádně použily ustanovení některého z nařízení o blokových výjimkách. Pokud by tomu bylo jinak, byly by právní důsledky takového nařízení, a sice okamžitý účinek výjimky z povinnosti oznámit podporu, a přímo použitelná a právně vyčerpávající povaha podmínek pro výjimku za tímto účelem zpochybněny pouze z toho důvodu, že Komisi byla předložena stížnost, která ji přiměla *ex post facto* ověřit, zda se vnitrostátní orgány nedopustily pochybení v tomto ohledu, tedy porušení své oznamovací povinnosti. Komisi sice přísluší, aby pod dohledem unijního soudu ověřila existenci takových pochybení, avšak její povinnost dozoru přitom nemůže mít na tuto právní povahu ustanovení nařízení o blokových výjimkách vliv.
- 66 Zadruhé kritérium předcházení nadměrným kapacitám na relevantním trhu není mezi podmínkami pro výjimku pro regionální investiční podporu ve smyslu článku 14 nařízení č. 651/2014 uvedeno. Žalobkyně proto nemůže důvodně tvrdit, že uvedené nařízení od vnitrostátních orgánů nebo Komise vyžaduje, aby zohlednily případné vytvoření takových nadměrných kapacit. Komise tedy právem uvádí, že na základě uvedeného nařízení neměla pravomoc posuzovat tento aspekt v rámci přezkumu stížnosti žalobkyně a že její analýza podmínek článku 14 téhož nařízení, tak jak je uvedena v bodě 57 písm. a) a b) napadeného rozhodnutí, byla v zásadě dostatečná.
- 67 Z toho plyne, že musí být rovněž odmítnut argument žalobkyně, podle kterého Komise tím, že přijala nařízení o blokových výjimkách, „nevýčerpala“ svou posuzovací pravomoc podle čl. 107 odst. 3 SFEU. I za předpokladu, že by určitá ustanovení nařízení o blokových výjimkách měla mezery a byla neslučitelná s primárním právem, zejména pak s čl. 107 odst. 3 SFEU, což by automaticky vedlo k porušení oznamovací povinnosti a případně k zákazu provádění dotčené podpory ve smyslu čl. 108 odst. 3 SFEU, mohl by o tom Tribunál rozhodnout až v návaznosti na námitku protiprávnosti vznesenou na základě článku 277 SFEU. V projednávaném případě však žalobkyně na základě tohoto ustanovení a z těchto důvodů přinejmenším částečnou protiprávnost článku 14 nařízení č. 651/2014 neuplatnila.
- 68 Je třeba upřesnit, že kdyby měla Komise v každém případě po podání stížnosti konstatovat, že vnitrostátní orgány nesprávně použily podmínky některého z nařízení o blokových výjimkách, takže dotčená podpora měla být ve skutečnosti na základě čl. 108 odst. 3 SFEU oznámena, byla by zajisté povinna posoudit slučitelnost této podpory ve světle čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU a zároveň zohlednit dodatečná kritéria stanovená v pokynech k regionální podpoře, která si sama v tomto ohledu stanovila. Naproti tomu výkon této kontroly nad dodržováním podmínek pro výjimku stanovených v nařízení o blokových výjimkách vnitrostátními orgány jako takový se jeví být pouhým přezkumem legality, který nutně postrádá úvahy související s posuzovací pravomocí, kterou Komise disponuje, pouze pokud v individuálním případě uplatňuje čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2019, *Eesti Pagar*, C-349/17, EU:C:2019:172, body 78 a 79).
- 69 Zatřetí bez ohledu na výše uvedené žalobkyně neprokázala, že by judikatura týkající se čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU stanovovala zohlednění kritéria předcházení nadměrným kapacitám na relevantním trhu jakožto požadavku vyplývajícího z primárního práva jako takového. V tomto ohledu je třeba připomenout, že tato výjimka nevyžaduje neexistenci narušení nebo hrozby narušení hospodářské soutěže, což představuje pouze kritérium pojmu „podpora“ stanoveného v čl. 107 odst. 1 SFEU. Naopak použití čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU nebo nařízení o blokových výjimkách, které upřesňuje jeho dosah na úrovni sekundárního práva, nutně předpokládá, že dotčené opatření splňuje všechny podmínky pojmu „podpora“, včetně podmínky týkající se narušení hospodářské soutěže, aniž by bylo třeba zkoumat jeho protisoutěžní dopad, zejména vytvořením nadbytečné kapacity na relevantním trhu

(v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, body 93 a 94, a ze dne 20. června 2019, a&o hostel and hotel Berlin v. Komise, T-578/17, nezveřejněný, EU:T:2019:437, bod 123). Na rozdíl od čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU totiž v rámci čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU není ani nutné ověřovat, zda jsou podmínky obchodu změněny v míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem.

- 70 Naproti tomu judikatura, které se dovolává žalobkyně, souvisí výlučně s výkladem a uplatňováním pravidel chování, která si Komise sama stanovila, a nikoli s výkladem dosahu primárního práva, se kterým však musí být uvedena pravidla slučitelná, přičemž Soudní dvůr uznal, že tato pravidla nemohou zcela vyčerpat posuzovací pravomoc Komise podle čl. 107 odst. 3 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. března 2016, Řecko v. Komise, C-431/14 P, EU:C:2016:145, body 71 a 72; ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 41, a ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, bod 83). Mimoto se unijní soud omezil na posouzení, mimo oblast působnosti nařízení o blokových výjimkách, zda Komise nepoužila nesprávně pravidla chování, která se výslovně týkala problému nadbytečné kapacity, a zda se tedy v tomto ohledu nedopustila zjevně nesprávného posouzení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. ledna 1997, Španělsko v. Komise, C-169/95, EU:C:1997:10, bod 22, a ze dne 9. září 2009, Holland Malt v. Komise, T-369/06, EU:T:2009:319, bod 136). V této souvislosti však daný soud naopak nezkoumal to, zda určitá kritéria použitá v takových pravidlech chování vyplývají, jak tvrdí žalobkyně, přímo z požadavků uložených primárním právem jako takovým, ani neposoudil právní dosah, či dokonce legalitu nařízení o blokových výjimkách z hlediska primárního práva.
- 71 Začtvrté je třeba připomenout ustálenou judikaturu, která uznává, že Komise může při výkonu své široké posuzovací pravomoci podle čl. 107 odst. 3 SFEU přijmout pokyny za účelem stanovení kritérií, na jejichž základě zamýšlí hodnotit slučitelnost opatření podpory zamýšlených členskými státy s vnitřním trhem. Komise se přijetím takových pravidel chování a informováním prostřednictvím jejich zveřejnění, že je použije na případy, na něž se vztahují, sama omezuje při výkonu uvedené pravomoci a nemůže se v zásadě od těchto pravidel odchýlit, jinak jí hrozí sankce z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení nebo ochrana legitimního očekávání (viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, body 81 a 82 a citovaná judikatura). Mimoto, ačkoli je Komise takovými pravidly vázána, je tomu tak pouze v rozsahu, v němž se tyto neodchylují od řádného uplatňování Smlouvy, jelikož uvedená pravidla nemohou být vykládána ve smyslu, který by omezoval dosah článků 107 a 108 SFEU nebo odporoval cílům sledovaným těmito články (viz rozsudek ze dne 11. září 2008, Německo a další v. Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, EU:C:2008:482, bod 65 a citovaná judikatura).
- 72 Tyto úvahy se použijí *mutatis mutandis* na ustanovení nařízení o blokových výjimkách, která jsou rovněž výsledkem *ex ante* výkonu pravomoci Komise podle čl. 107 odst. 3 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, body 65 a 102, a ze dne 29. července 2019, Bayerische Motoren Werke a Sasko v. Komise, C-654/17 P, EU:C:2019:634, bod 135), které jsou však na rozdíl od pravidel chování právně závazné a přímo použitelné ve vnitrostátním právním řádu členských států na základě čl. 288 druhého pododstavce SFEU. Tato ustanovení totiž mají ve vztahu ke Komisi omezující účinek v rozsahu, v němž upřesňují kritéria podpor, které musí být považovány za *ipso facto* vyňaté z působnosti čl. 107 odst. 3 SFEU, takže tyto podpory nepodléhají oznamovací a kontrolní povinnosti, jež zajišťuje Komise, samozřejmě za podmínky, že tato kritéria jsou v souladu s nadřazenými právními předpisy, včetně článků 107 a 108 SFEU. Mimoto působnost právně závazných a přímo použitelných ustanovení nařízení o blokových výjimkách nemůže být v zásadě relativizována pravidly chování. A to tím méně, že uvedená pravidla nejsou pro členské státy v žádném případě právně závazná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 44) a dále jsou určena zejména k vedení a omezení výkonu posuzovací pravomoci Komise při uplatňování čl. 107 odst. 3 SFEU v rámci řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU, tudíž mimo působnost nařízení o blokových výjimkách.

- 73 V důsledku toho se taková pravidla chování přijatá Komisí na základě její organizační pravomoci v řízeních v oblasti státních podpor nemohou odchytil od norem vyšší právní síly, včetně nařízení o blokových výjimkách. Ať je tedy dosah uvedených pravidel chování jakýkoli, nejsou jako taková způsobilá relativizovat dosah podmínek pro výjimku stanovených takovými nařízeními.
- 74 Zapáté je nutno konstatovat, že článek 14 nařízení č. 651/2014, který je použitelný v projednávaném případě, neodkazuje na pokyny k regionálním podporám, zejména na jejich odstavce 114 týkající se protisoutěžních účinků rozšíření kapacity podněcovaného státní podporou. V tomto ohledu se uvedený článek jasně liší od čl. 15 odst. 1 téhož nařízení, týkajícího se regionálních provozních podpor, jelikož výslovně zmiňuje odstavce 161 uvedených pokynů. Komise tak neměla v úmyslu podmínit podmínky slučitelnosti regionálních investičních podpor pravidly chování stanovenými v daných pokynech. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tudíž vnitrostátní orgány ani Komise nebyly povinny tuto skutečnost zohlednit při výkladu a použití článku 14 uvedeného nařízení.
- 75 A konečně, toto posouzení není zpochybněno argumenty žalobkyně vycházejícími ze zásady proporcionality a jejího práva na svobodu podnikání. V tomto ohledu stačí konstatovat, že opomněla poukázat na případnou protiprávnost článku 14 nařízení č. 651/2014 s ohledem na tato pravidla vyšší právní síly podle článku 277 SFEU nebo alespoň vysvětlit, jakým způsobem může být navzdory svému jasnému a úplnému znění uvedené nařízení vykládáno v souladu s těmito pravidly s tím důsledkem, že by mělo být zohledněno případné vytvoření nadbytečných kapacit na relevantním trhu.
- 76 V důsledku toho je třeba první část druhého žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení článku 109 SFEU ve spojení s čl. 58 odst. 1 a čl. 6 odst. 3 písm. a) nařízení č. 651/2014

– K první výtce, vycházející z nesprávné kvalifikace příjemce podpory jako malého nebo středního podniku

- 77 V rámci druhé části druhého žalobního důvodu žalobkyně prostřednictvím první výtky uplatňuje nesprávné posouzení skutkového stavu nebo nesprávné právní posouzení Komise při použití čl. 6 odst. 3 písm. a) nařízení č. 651/2014, především z důvodu, že dotčená podpora ve skutečnosti představuje podporu *ad hoc* poskytnutou velkému podniku. Komise údajně porušila uvedené ustanovení tím, že nesprávně souhlasila s kvalifikací příjemce podpory slovenskými orgány jako malého nebo středního podniku ve smyslu čl. 2 odst. 1 přílohy I téhož nařízení a opomenula ji ověřit. Přitom s ohledem na společenské a kontrolní vazby, které charakterizovaly situaci daného podniku před a po převodu jeho akcií společností P. na společnost N. na základě článku 3 a přinejmenším čl. 4 odst. 2 uvedené přílohy, měl být uvedený podnik kvalifikován jako velký. Komise zejména dostatečně neprošetřila vztahy existující mezi společností P. na jedné straně a rodinou a jinými společnostmi, které její členové řídili nebo kontrolovali, na straně druhé, stejně jako situaci hlavního akcionáře společnosti N. od 7. srpna 2013, včetně jeho vazeb s jinými společnostmi. Z těchto důvodů se Komise zmýlila při použití kritérií upravujících podporu *ad hoc* poskytované velkým podnikům ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. a) uvedeného nařízení a při neexistenci pečlivého a úplného prošetření těchto aspektů měla mít pochybnosti o slučitelnosti dané podpory s vnitřním trhem. V odpovědi na písemné otázky Tribunálu žalobkyně upřesňuje, že k tomu, aby mohla kvalifikovat dotčený podnik jako malý nebo střední podnik, měla Komise každopádně přezkoumat, zda jsou splněny podmínky čl. 4 odst. 2 uvedené přílohy, o čemž v rozporu s požadavky čl. 296 druhého pododstavce SFEU není v odůvodnění napadeného rozhodnutí žádná zmínka.
- 78 Komise v podstatě namítá, že na základě smlouvy o převodu 100 % akcií příjemce podpory, uzavřené mezi společnostmi P. a N. dne 31. prosince 2012, která byla zapsána do slovenského obchodního rejstříku dne 7. srpna 2013, byl příjemce v okamžiku poskytnutí dotčené podpory, tedy 7. listopadu 2013, malým nebo středním podnikem, jehož jediným vlastníkem byla společnost N. Argument

vycházející z ovládnání společnosti P. určitými fyzickými osobami je tedy irelevantní, neboť tato společnost a uvedený podnik byly propojenými podniky ve smyslu čl. 3 odst. 3 třetího pododstavce doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, [a] malých a středních podniků (Úř. věst. 2003, L 124, s. 36, dále jen „doporučení k malým a středním podnikům“) pouze před nákupem akcií společností N. V každém případě nebyl žádný důvod pochybovat o informacích poskytnutých slovenskými orgány, podle nichž společnost P. a s ní propojené podniky měly v letech 2010 a 2011 nanejvýš 120 zaměstnanců a nepřesáhly obrát ve výši 50 milionů eur a celkovou bilanční sumu rozvahy ve výši 43 milionů eur. Mimoto podíly daného podniku v jiných podnicích po 9. červenci 2011 nesplňovaly kritéria uvedená v čl. 3 odst. 2 a 3 přílohy I nařízení č. 651/2014. Argument, podle kterého rodina nadále vykonávala rozhodující vliv na společnost P., je irelevantní, jelikož uvedená společnost v okamžiku poskytnutí dotčené podpory již akcie dotčeného podniku nevladnala. Podle Komise je stejně tak irelevantní argument vycházející ze lhůty dvou let stanovené v čl. 4 odst. 2 uvedené přílohy, jelikož společnost P. nemohla být během dotčeného období kvalifikována jako velký podnik.

- 79 Komise upřesňuje, že příjemce podpory a společnost N. nebyly propojeny s jinými podniky prostřednictvím určitých fyzických osob ve smyslu čl. 3 odst. 3 čtvrtého pododstavce přílohy I nařízení č. 651/2014. Je pravda, že generální ředitel příjemce podpory v období od 1. března do 28. prosince 2012 a náměstek ředitele od 28. prosince 2012 měl několikero zmocnění v různých podnicích. Nicméně s výjimkou nájemní smlouvy uzavřené se společností E. F. není žádný z těchto podniků činný na témže trhu jako příjemce podpory nebo na trhu sousedním. Zejména podle informací dostupných ve slovenském obchodním rejstříku je společnost L. činná v mnoha hospodářských odvětvích. Mapa ložiska v Borském Peteru předložená žalobkyní postrádá přesnost a nemá žádnou důkazní hodnotu, pokud jde o případné vazby mezi posledně uvedenou společností a příjemcem. Komise tvrdí, že nemá k dispozici náznaky toho, že uvedený generální ředitel měl dominantní vliv na společnost L. nebo postavení jejího vlastníka, ani že by příjemce nebo společnost N. jednaly ve shodě se společností L. do té míry, že nemohly být považovány za hospodářsky vzájemně nezávislé podniky.
- 80 Komise z toho vyvozuje, že příjemce splňoval všechny podmínky pro to, aby mohl být v okamžiku poskytnutí dotčené podpory kvalifikován jako malý či střední podnik. K prokázání pobídkového účinku uvedené podpory ve smyslu čl. 6 odst. 2 nařízení č. 651/2014 tedy stačilo prokázat, že žádost o poskytnutí podpory byla podána před zahájením prací na investičním projektu.
- 81 Úvodem je třeba připomenout, že podle toho, co bylo zaznamenáno v protokolu z jednání, mají účastníci řízení za to, že to, zda příjemce představoval v okamžiku poskytnutí dotčené podpory malý či střední podnik ve smyslu přílohy I nařízení č. 651/2014, jejíž znění odpovídá znění přílohy k doporučení k malým a středním podnikům, je právní otázkou, která podléhá přezkumu Tribunálu a je určující pro řešení projednávaného sporu. V tomto ohledu Komise, aniž by jí žalobkyně odporovala, upřesňuje, že jak vyplývá z bodu 57 písm. b) napadeného rozhodnutí, podle čl. 14 odst. 12 uvedeného nařízení intenzita podpory vyjádřená hrubým grantovým ekvivalentem (HGE) nesmí přesáhnout maximální intenzitu podpory, která je pro dotýcnou oblast stanovena v mapě regionální podpory platné v době poskytnutí podpory, tedy v projednávaném případě ve slovenské mapě regionální podpory pro období 2007–2013, která stanovuje strop HGE pro velké podniky ve výši 40 %. Mimoto podle téhož bodu musela být na základě čl. 14 odst. 2 uvedeného nařízení ve spojení s definicí „podporované oblasti“ uvedenou v článku 2 téhož nařízení dodržována maximální HGE na základě slovenské mapy regionální podpory pro období 2014–2020, tedy 25 % u velkých, 35 % u středních a 45 % u malých podniků.
- 82 Pokud jde o obsah napadeného rozhodnutí, je třeba uvést, že výtka žalobkyně je stručně shrnuta v bodě 24 rozhodnutí s uvedením údajných vazeb mezi příjemcem podpory na straně jedné a společností P. a jejími vlastníky nebo vedoucími pracovníky na straně druhé. V bodech 38 a 39 daného rozhodnutí jsou uvedeny informace poskytnuté slovenskými orgány o společenstevních

vazbách ovlivňujících situaci uvedeného podniku v okamžiku poskytnutí dotčené podpory s tím, že byl 100% vlastněn společností N., která zase byla ovládána dvěma fyzickými osobami (z 99,94 a 0,06 %), z níž první byla generálním ředitelem uvedeného podniku.

- 83 Nicméně v bodech 38 a 39 napadeného rozhodnutí popis vyličení společenstevních a kontrolních vazeb příjemce podpory zejména se společností P. (a jejími akcionáři nebo vedoucími pracovníky), předchůdcem společnosti N, chybí. To odpovídá obsahu vyjádření, které slovenské orgány předložily dopisem ze dne 13. května 2016 v reakci na žádost Komise o informace. Uvedené orgány v daném vyjádření tvrdily, že tvrzení žalobkyně jsou irelevantní z důvodu, že v okamžiku poskytnutí dotčené podpory společnost P. neměla společenstevní nebo kontrolní vazby ve smyslu článku 3 přílohy I nařízení č. 615/2014 s příjemcem podpory ani se společností N. Pokud jde o situaci společnosti P., slovenské orgány pouze uvedly, že akcionářská struktura této společnosti jim není známa, protože takové informace nejsou veřejně přístupné. Podle informací uvedených orgánů mimoto nebyl do 14. března 2012 místopředseda představenstva příjemce podpory v období od 14. března do 31. prosince 2012 akcionářem ani členem jiné společnosti usazené na Slovensku.
- 84 Tyto skutečnosti společně s argumenty uplatněnými Komisí v průběhu řízení, mj. v rámci odpovědí na písemné otázky Tribunálu (viz body 78 až 80 výše), ukazují, že se Komise s tímto vyjádřením slovenských orgánů k situaci příjemce podpory existující před převodem jeho akcií na společnost N., to znamená v době, kdy se ještě nacházel pod kontrolou společnosti P., spokojila. Toto posouzení je potvrzeno odůvodněním uvedeným v bodě 57 písm. d) napadeného rozhodnutí, ve kterém se Komise vyjádřila k výtce žalobkyně s přihlédnutím k vyjádření slovenských orgánů. V podstatě se v něm uvádí, že podle Komise uvedené orgány dostatečně prokázaly, že příjemce podpory představoval v okamžiku poskytnutí dotčené podpory, k němuž podle použitelného slovenského práva došlo 7. listopadu 2013, malý nebo střední podnik. Komise v něm má za to, že mezi příjemcem podpory a společností N. neexistuje žádná vazba ve smyslu pojmů „partnerské“ nebo „propojené podniky“, jak jsou definovány v čl. 3 odst. 2 a čl. 3 odst. 3 prvním až třetím pododstavci přílohy k doporučení k malým a středním podnikům, jejichž znění odpovídá znění čl. 3 odst. 2 a 3 přílohy I nařízení č. 651/2014. Stejně tak má za to, že s ohledem na judikaturu a svou rozhodovací praxi není v projednávané věci splněno kritérium podniků propojených prostřednictvím fyzické osoby nebo skupiny fyzických osob, které jednájí společně, pokud přinejmenším část činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích ve smyslu čl. 3 odst. 3 čtvrtého a pátého pododstavce přílohy uvedeného doporučení, jehož znění odpovídá znění čl. 3 odst. 3 čtvrtého a pátého pododstavce přílohy I uvedeného nařízení. Při neexistenci důkazu o významných obchodních vazbách, zejména ve formě prodejních nebo nákupních smluv, sdílení dodavatelů nebo jiných obchodních zájmů mezi příjemcem podpory na jedné straně a společností N. a jeho hlavním akcionářem na straně druhé nelze přitom uvedeného příjemce a uvedenou společnost kvalifikovat jako podniky propojené v okamžiku poskytnutí dotčené podpory. Komise z toho obdobně jako slovenské orgány vyvozuje, že příjemce, posuzovaný společně se společností N., představuje malý nebo střední podnik. Na podporu tohoto závěru obsahuje napadené rozhodnutí tabulku, v níž je uveden společný počet zaměstnanců, společné obraty, jakož i kombinované hospodářské výsledky příjemce podpory a společnosti N. v průběhu let 2010 až 2015.
- 85 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v okamžiku poskytnutí dotčené podpory, tedy 7. listopadu 2013, sice již skutečně neexistovala jakákoliv strukturální vazba mezi příjemcem podpory a společností P., která převedla veškeré své podíly v příjemci na společnost N. Jak tvrdí Komise, v souladu s judikaturou (rozsudky ze dne 21. března 2013, *Magdeburger Mühlenwerke*, C-129/12, EU:C:2013:200, bod 40, a ze dne 6. července 2017, *Nerea*, C-245/16, EU:C:2017:521, body 32 a 33) definice „dne poskytnutí podpory“ obsažená v čl. 2 bodě 28 nařízení č. 651/2014 stanoví, že se jedná o datum, kdy příjemce získá podle platného vnitrostátního právního režimu na tuto podporu právní nárok. Jak totiž vyplývá z bodů 45 až 47 napadeného rozhodnutí, podle použitelného slovenského občanského práva vstoupila smlouva o dotaci, tak jak byla uzavřena mezi Slovenskou agenturou pro inovace a energetiku a příjemcem podpory dne 29. října 2013, v platnost až 7. listopadu 2013, tedy den následující po svém zveřejnění ve slovenském centrálním registru smluv. V projednávaném

případě proto Komise měla posuzovat, zda slovenské orgány měly správně za to, že 7. listopadu 2013, v okamžiku, kdy byl kontrolován výhradně společností N., představoval příjemce podpory malý nebo střední podnik.

86 Nicméně bez ohledu na skutečnost, že relevantním datem pro posouzení statusu malého či středního podniku příjemce podpory byl 7. listopad 2013, indicie poskytnuté žalobkyní ohledně vazeb mezi příjemcem podpory a společností P., právní předchůdkyní společnosti N., mohly vyvolat pochybnosti ze strany Komise ve smyslu čl. 4 odst. 4 nařízení 2015/1589, pokud jde o kvalifikaci příjemce podpory jako malého či středního podniku ve smyslu přílohy I nařízení č. 651/2014, a tudíž o neexistenci protiprávní podpory neslučitelné s vnitřním trhem.

87 V tomto ohledu je žalobkyně oprávněna dovolávat se článku 4 přílohy I nařízení č. 651/2014, který je nadepsán „Údaje použité při výpočtu počtu zaměstnanců a finančních hodnot a sledované období“ a jehož znění zcela odpovídá znění článku 4 přílohy doporučení k malým a středním podnikům. Odstavce 1 a 2 uvedeného článku stanoví následující:

„1. Údaji použitými při výpočtu počtu zaměstnanců a finančních hodnot jsou údaje týkající se posledního schváleného účetního období vypočtené za období jednoho roku. Tyto údaje jsou brány v potaz ode dne účetní závěrky. Částka zvolená za výši obrátu je vypočítána bez daně z přidané hodnoty (DPH) a bez dalších nepřímých daní.

2. V případech, kdy podnik ke dni účetní závěrky zjistí, že jsou za dané roční období překročeny v jednom či druhém směru prahy pro počet pracovníků nebo finanční prahy uvedené v článku 2, nepovede tato skutečnost ke ztrátě či získání postavení středního nebo malého podniku [...], jestliže tyto prahy nejsou překročeny po dobu dvou po sobě jdoucích účetních období.“

88 Článek 4 přílohy I nařízení č. 651/2014 stanoví metodu výpočtu spojenou s posledním schváleným účetním obdobím a ročním základem, která má určit, zda jsou splněna všechna tři kritéria charakterizující malé a střední podniky, jak jsou uvedena v čl. 2 odst. 1 dané přílohy, tedy méně než 250 zaměstnanců, maximální roční obrát 50 milionů eur a celková bilanční suma rozvahy nepřesahující 43 milionů eur. Mimoto účastnice řízení nezpochybňují, že v případě propojených podniků ve smyslu čl. 3 odst. 3 uvedené přílohy musí tento výpočet zahrnovat relevantní údaje všech dotčených podniků. V souladu s tímto požadavkem je v bodě 57 písm. d) *in fine* napadeného rozhodnutí uvedena tabulka, která uvádí společně údaje příjemce podpory a společnosti N. týkající se tří kumulativních kritérií charakterizujících malé a střední podniky, jak jsou uvedena v čl. 2 odst. 1 téže přílohy, pro roky 2010 až 2015.

89 Na jednání však Komise s odvoláním na stranu 14 „Uživatelské příručky k definici malých a středních podniků“, jak byla vydána v roce 2015 Úřadem pro publikace Evropské unie (OP), popřela, že by čl. 4 odst. 2 přílohy I nařízení č. 651/2014 byl použitelný na takovou změnu majitele podniku, k jaké došlo v projednávané věci mezi společnostmi P. a N. ve vztahu k příjemci podpory. V uvedené příručce je zejména uvedeno, že obdobné pravidlo z doporučení k malým a středním podnikům se „nepoužije v případě podniků, které příslušné prahové hodnoty pro MSP překročily kvůli změně vlastnictví, fúzi nebo akvizici“, a že takové podniky „je nutno posoudit na základě vlastnické struktury v době uskutečnění transakce, nikoli v době uzavření účtů za poslední období“. Toto konstatování je následováno odkazem na oddíl 1.1.3.1 bod 6 písm. e) rozhodnutí Komise 2012/838/EU, Euratom ze dne 18. prosince 2012, kterým se přijímají pravidla zajišťující konzistentní ověřování existence a právního statusu, jakož i provozní a finanční způsobilosti účastníků nepřímých akcí podporovaných prostřednictvím grantu v rámci sedmého rámcového programu Evropského společenství pro výzkum, technologický rozvoj a demonstrace a sedmého rámcového programu Evropského společenství pro atomovou energii v oblasti jaderného výzkumu a odborné přípravy (Úř. věst 2012, L 359, s. 45), v němž je totiž upřesněno, že uvedené „pravidlo se nepoužije v případě spojení malého či středního podniku s větší skupinou nebo jeho nabytí větší skupinou, kdy malý či střední podnik přijde o svůj status neprodleně ke dni uskutečnění transakce“.

- 90 V tomto ohledu stačí uvést, že „Uživatelská příručka k definici malých a středních podniků“, na kterou napadené rozhodnutí ostatně neodkazuje, nepředstavuje právně závazný text, který by se mohl odchýlit od závazného pravidla uvedeného v čl. 4 odst. 2 přílohy I nařízení č. 651/2014 nebo omezit jeho dosah. Stejně tak v „prohlášení o vyloučení odpovědnosti“ uvedeném na její straně 2 je upřesněno, že daná příručka „slouží jako obecné vodítko pro podnikatele a jiné zúčastněné strany při uplatňování definice malých a středních podniků“, ale že „nemá právní účinek a Komisi nijak nezavazuje“, jelikož doporučení k malým a středním podnikům je „jediným závazným podkladem pro určení podmínek týkajících se způsobilosti jakožto MSP“. Odkaz na bod 1.1.3.1 odst. 6 písm. e) rozhodnutí 2012/838 nemůže tento závěr vyvrátit, jelikož dané ustanovení, jehož působnost je omezena na výzkum a vzdělávání v jaderné oblasti, se v projednávané věci neuplatní. Daný argument Komise je tudíž třeba odmítnout jako neopodstatněný.
- 91 V projednávaném případě proto byla Komise povinna použít čl. 4 odst. 2 přílohy I nařízení č. 651/2014.
- 92 Nicméně z vyjádření slovenských orgánů založených do spisu, z napadeného rozhodnutí ani z písemností Komise předložených v průběhu řízení, a to i v návaznosti na konkrétní písemnou otázku Tribunálu v tomto ohledu, nevyplývá, které uzavřené účetní období v projednávaném případě uvedené orgány zohlednily při výpočtu na ročním základě podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 651/2014 ve spojení s čl. 3 odst. 3 a čl. 4 odst. 2 přílohy I uvedeného nařízení. A dále skutečnost, že v uvedeném rozhodnutí byly uvedeny společné údaje příjemce podpory a společnosti N. za roky 2010 až 2012, nezohledňuje skutečnost, že během tohoto období a podstatné části roku 2013 byl příjemce podpory kontrolován společností P., jejíž údaje však nejsou zohledněny. V každém případě v okamžiku poskytnutí dotčené podpory dne 7. listopadu 2013 byl posledním uzavřeným účetním obdobím, za které měl být proveden výpočet na ročním základě, rok 2012, během něhož byl příjemce podpory kontrolován výlučně společností P., a nikoli společností N. V odpovědi na písemné otázky Tribunálu Komise ostatně relevantnost roku 2012 pro účely použití čl. 4 odst. 1 uvedené přílohy potvrdila.
- 93 I za předpokladu, že by za tímto účelem bylo třeba zohlednit rok 2013, žalobkyně právem uvádí, že roční rozvaha příjemce podpory se nezbytně týkala údajů za období, během něhož ještě vlastnila její akcie společnost P., jelikož změna akcionáře byla zapsána do slovenského obchodního rejstříku až 7. srpna 2013 [viz bod 57 písm. d) třetí pododstavec napadeného rozhodnutí]. V takovém případě ke splnění kritérií stanovených v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 651/2014 ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 přílohy I uvedeného nařízení a ke správnému určení, zda příjemce podpory představoval v okamžiku poskytnutí dotčené podpory malý nebo střední podnik, nestačilo zohlednit údaje mateřské společnosti, která nabyla akcie, jakožto podniku propojeného s příjemcem, který nad posledně uvedeným převzal kontrolu v průběhu relevantního účetního období, ale bylo třeba zohlednit rovněž údaje mateřské společnosti postupující akcie, pod jejíž kontrolou příjemce hospodářsky fungoval během podstatné části uvedeného účetního období. Jakýkoli jiný výklad by totiž byl v rozporu s duchem čl. 4 odst. 2 uvedené přílohy, jehož cílem je zajistit, aby podpora byla skutečně přidělena malým a středním podnikům a aby definice takových podniků nebyla obcházena na základě čistě formálních důvodů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, bod 33 a citovaná judikatura).
- 94 Z toho plyne, že v projednávaném případě byly slovenské orgány i Komise povinny přesně určit uzavřené účetní období a relevantní rok pro účely výpočtu společných údajů „propojených podniků“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 nařízení č. 651/2014 ve spojení s čl. 3 odst. 3 a čl. 4 odst. 2 přílohy I uvedeného nařízení a dále upřesnit, které společnosti měly být za tímto účelem zohledněny. Mimoto měly na tomto základě posoudit, zda z titulu čl. 4 odst. 2 uvedené přílohy nebyly během dvou po sobě následujících účetních období překročeny prahové hodnoty relevantní pro kvalifikaci příjemce jako malého či středního podniku.
- 95 Jak však bylo uvedeno v bodech 83 a 84 výše, napadené rozhodnutí v tomto ohledu mlčí, což potvrzuje nedostatečné šetření a přezkum relevantních skutečností v projednávané věci. Mimoto nedostatek řádné péče Komise při šetření situace společností P. a N., jakož i jejich vedoucích pracovníků je

potvrzen informacemi založenými do spisu a nemůže být odůvodněn argumentem, podle kterého se tento orgán mohl bez pochybností ve smyslu čl. 4 odst. 4 nařízení č. 2015/1589 spoléhat na informace předložené slovenskými orgány z důvodu, že tyto orgány byly vázány povinností loajální spolupráce podle čl. 4 odst. 3 SEU.

- 96 Zprv, jak vyplývá z příloh A.21 a A.22 žaloby, v letech 2012 a 2013 byla představenstva a dozorčí rady příjemce a společnosti P. dočasně částečně složeny ze členů jedné rodiny, jejíž jeden člen byl členem obou představenstev. Bez ohledu na důkazy předložené žalobkyní v průběhu správního řízení o skupinách podniků řízených danou rodinou na Slovensku se Komise v tomto ohledu spolehla, aniž provedla další šetření, na vágní tvrzení slovenských orgánů, podle nichž jim akcionářská struktura společnosti P. nebyla známa, jelikož takové informace nebyly veřejně přístupné, a dále že daný člen rodiny nebyl v době od 14. března do 31. prosince 2012 akcionářem ani členem orgánů jiné společnosti se sídlem na Slovensku. V každém případě, jak bylo uvedeno v bodě 83 výše, tyto skutečnosti nebyly v napadeném rozhodnutí uvedeny ani posouzeny. A konečně, v tomto ohledu se Komise nemohla v dopise ze dne 9. července 2015 omezit na stručné zaujetí stanoviska k situaci společnosti P. k tomu, aby rozptýlila pochybnosti v tomto ohledu a odůvodnila, že žalobkyně dostatečně znala skutečnosti, které vedly Komisi ke kvalifikaci rovněž uvedené společnosti jako malého nebo středního podniku.
- 97 Zadruhé, pokud jde o situaci společnosti N., a zejména jejího hlavního akcionáře, Komise se navzdory důkazům předloženým žalobkyní v průběhu správního řízení v bodě 57 písm. d) s. 16 sedmáctém pododstavci napadeného rozhodnutí omezila na vágní konstatování založené na informacích poskytnutých slovenskými orgány, že „většina podniků, ve kterých měl [uvedený akcionář] postavení vedoucího pracovníka, nebyla činná na témže trhu jako [příjemce podpory]“. Neprovedla však hlubší šetření toho, zda společnost L., ve které byl uvedený akcionář předsedou představenstva, nebyla skutečně činná na stejném nebo na sousedním trhu ve smyslu čl. 3 odst. 3 čtvrtého a pátého pododstavce přílohy I nařízení č. 651/2014, přestože existovaly významné náznaky v tomto smyslu, které vyvolávaly pochybnosti, zejména pak mapa ložiska v Borském Peteru, která jasně uvádí firmu společnosti L. jako majitele místa těžby sklářského písku v sousedství míst těžby patřících žalobkyni a příjemci podpory.
- 98 Z toho vyplývá, že Komise měla mít v tomto ohledu pochybnosti ve smyslu čl. 4 odst. 4 nařízení 2015/1589.
- 99 Z toho důvodu je třeba vyhovět první výtce, aniž by bylo třeba rozhodnout o přípustnosti nového důkazního návrhu žalobkyně týkajícího se rozvah příjemce podpory v letech 2014 až 2018 (viz bod 15 výše).

– *Ke druhé výtce, vycházející z poskytnutí dotčené podpory na základě režimu podpor*

- 100 Druhou výtka druh, části druhého žalobního důvodu žalobkyně Komisi v podstatě vytýká, že neověřila, zda dotčená podpora splňovala kritéria stanovená dotčeným režimem podpor, zejména kritérium inovativní povahy investičního projektu. Tím se snaží prokázat, že tato podpora ve skutečnosti představovala podporu *ad hoc* poskytnutou velkému podniku ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. a) nařízení č. 651/2014.
- 101 Komise v podstatě namítá, že není oprávněna prohlásit opatření splňující všechny podmínky nařízení č. 651/2014 za neslučitelná s uvedeným nařízením pouze z důvodu, že tato opatření případně odporují dodatečným kritériím stanoveným vnitrostátním právem. Vzhledem k tomu, že inovativní povaha dotčené podpory není kritériem vyžadovaným uvedeným nařízením, je pro účely prohlášení slučitelnosti irelevantní.

102 Je nutno konstatovat, že tato výtka nemůže obstát, jelikož žádné ustanovení nařízení č. 651/2014 nestanoví požadavek, aby Komise ověřila, zda individuální podpora byla poskytnuta v souladu s kritérii pro poskytnutí dotčeného režimu podpory, což spadá především do pravomoci vnitrostátních orgánů a soudů (v tomto smyslu a obdobně viz ze dne rozsudek 6. července 2017, Nerea, C-245/16, EU:C:2017:521, body 35 a 37, a stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Nerea, C-245/16, EU:C:2017:271, body 76 až 78). Článek 6 odst. 3 písm. a) uvedeného nařízení, o němž má žalobkyně za to, že měl být v projednávaném případě použit z důvodu, že příjemce podpory byl velkým podnikem, ani článek 14 téhož nařízení totiž takový požadavek nestanoví.

103 Druhá výtka druhé části druhého žalobního důvodu tudíž musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

Ke třetí části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 108 odst. 2 SFEU ve spojení s čl. 4 odst. 4 nařízení 2015/1589

104 V rámci třetí části druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že došlo k porušení čl. 108 odst. 2 SFEU ve spojení s čl. 4 odst. 4 nařízení 2015/1589 z důvodu, že Komise upustila od zahájení formálního vyšetřovacího řízení navzdory závažným obtížím, se kterými se setkala při přezkumu dotčené podpory.

105 Komise má za to, že se v žádném okamžiku nesečkala se závažnými obtížemi týkajícími se slučitelnosti dotčené podpory s vnitřním trhem.

106 V tomto ohledu stačí konstatovat, že s ohledem na vyhovění první výtce druhé části druhého žalobního důvodu na základě existence pochybností ve smyslu čl. 4 odst. 4 nařízení 2015/1589 (viz body 81 až 99 výše), což je pojem odpovídající pojmu „závažné obtíže“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. února 2008, BUPA a další v. Komise, T-289/03, EU:T:2008:29, bod 328), musí být vyhověno rovněž třetí části druhého žalobního důvodu.

107 Je tudíž třeba zrušit napadené rozhodnutí a žalobě vyhovět v plném rozsahu.

K nákladům řízení

108 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Komise C(2017) 5050 final ze dne 20. července 2017 o investiční podpoře pro slovenského výrobce sklářského písku NAJPI a. s. [SA.38121 (2016/FC) – Slovensko] se zrušuje.**
- 2) **Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Collins

Kreuschitz

Steinfatt

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. září 2020.

Podpisy

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	1
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	3
Právní otázky	4
K žalobním důvodům směřujícím ke zrušení	4
K přípustnosti	4
K věci samé	5
K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 15 odst. 1 nařízení 2015/1589 ve spojení s článkem 4 téhož nařízení	5
K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU	9
Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení článku 109 SFEU ve spojení s čl. 58 odst. 1 a čl. 6 odst. 3 písm. a) nařízení č. 651/2014	12
– K první výtce, vycházející z nesprávné kvalifikace příjemce podpory jako malého nebo středního podniku	12
– Ke druhé výtce, vycházející z poskytnutí dotčené podpory na základě režimu podpor	17
Ke třetí části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 108 odst. 2 SFEU ve spojení s čl. 4 odst. 4 nařízení 2015/1589	18
K nákladům řízení	18